

Referaten

Journal forestier Suisse
Maart 1929

La question forestière dans la République Argentine par M. Noverraz.
Berichten over de bosschen van Argentinië zijn zeldzaam. En toch moet wel een groot deel van de bosschen der aarde binnen de grenzen van dit reusachtige land liggen.

Volgens de laatste opgaven is 38 % van het land met bosch bezet, alles met elkaar 108 miljoen ha.

Na Rusland, de Vereenigde Staten en Canada staat Argentinië volgens den schrijver bovenaan (m.i. moeten hier Brazilië en misschien ook de Congo Staat tusschen geschoven worden).

Intusschen heeft Argentinië in 1927 voor 180 miljoen gulden hout en houtproducten ingevoerd, waar tegenover slechts 57 miljoen gulden aan uitvoer staan. Dit is dan voor 95 % de opbrengst van het quebracho hout en het daaruit bereide looimiddel.

Voor een boschrijk land dus eene wanverhouding, waarbij echter niet vergeten mag worden, dat het Argentijnsche bosch slechts enkele zeer verspreid staande houtsoorten bevat en verder tal van houtgewassen die weinig waarde hebben, of groote oppervlakten struikhout vormen. Gebrek aan verkeersmiddelen verhindert vaak de exploitatie der waardevolle gedeelten. Ondeskundige exploitatie, hooge spoorvrachten, gebrek aan organisatie in houtaankoop en houthandel doen de rest.

Reeds in 1807 zijn maatregelen genomen ter bescherming van de bosschen bij de hoofdstad. Eerst in 1906 kwam een reglement in werking voor de exploitatie der Argentijnsche bosschen. Het werd natuurlijk maar half nageleefd.

Vanaf 1911 is het Boschbeheer bezig met het verzamelen van gegevens: er worden proefvelden aangelegd van verschillende houtsoorten en kweekkerijen die jonge planten leveren aan ieder, die er om vraagt. Verder worden gratis vlugschriften verspreid, die vraagstukken van beteekenis behandelen.

De Argentijnsche boschbouwvereniging heeft in 1928 (2—6 October) een congres gehouden (het tweede), waar de volgende onderwerpen onder het oog werden gezien:

1. Statistiek, politiek en wetgeving.
2. Handel en industrie.
3. Technische vraagstukken op het gebied van boschexploitatie.
4. Bestudeering van boschbouwvraagstukken in vreemde landen.
5. Plantenziekten en klimatologie.
6. Onderwijs, proefstations, kweekkerijen.

Talrijke voorstellen werden aan de Regeering gedaan. Het congres heeft aangedrongen op een Boschwet; instelling van een boschbouwkundigen dienst, oprichting van inrichtingen van onderwijs. Verder drong het aan op vervaardiging van een boschkaart, waarop houtsoorten, al of niet exploitabele terreinen en houtmassa's zijn aangegeven.

Argentinië reikt van de tropen tot aan Vuurland; vlakten en hooge bergen zijn aanwezig; er is dus groote afwisseling in den aard der bosschen, zoodat de voorgestelde onderzoekingen en karteeringen vele jaren van moeielijk werk zullen vragen.

Annales de la Station fédérale de recherches forestières. Tome XV fascicule 1.

Hierin verscheen van de hand van Prof. Badoux eene studie over den *Weymouthpijn* in Zwitserland, eenzelfde werk dus als de studie van Douglasden en *Pinus nigra* in Nederland, gepubliceerd door het Boschbouwproefstation te Wageningen.

In alle streken van Zwitserland zijn ten behoeve van het onderzoek proefvelden aangelegd, alles tezamen 20 stuks.

De voornaamste aanplantingen van *Weymouthpijn* (Pin du lord noemt ze de schrijver) vonden omstreeks 1850 in Zwitserland plaats. Na 1900 heeft men aan deze houtsoort opnieuw den aandacht geschonken, maar de inmiddels sterker optredende roestziekte heeft den ijver der boschbouwers eenigzins getemperd.

Volgens Prof. Badoux zou het verkeerd zijn om eene houtsoort, die wat groei en wat handelswaarde betreft zoo vooraan staat, om de roestziekte geheel te veroordeelen.

De meeste *Weymouthbosschen* bevinden zich in de cantons Bern en Aargau, nl. 80.000 m³ van de in Zwitserland aanwezige 135.000 m³. Boomen van minder dan 16 cm dikte zijn buiten beschouwing gelaten. In Freiburg staat 5000 m³.

Overall, waar *Weymouth* en *fijspar* naast of door elkaar staan, wint het de eerste in groei. In een aanplant bij Boulegres is de jaarlijksche aangroei 17.2 m³. Bij Ramoos heeft de 80-jarige *Weymouth* 3.13 m³, de 80-jarige *fijspar* 1.21 m³ hout.

Volgens Prof. B. wordt het optreden van de roest, die overigens eene jeugdziekte is en op boomen ouder dan 30 jaar niet voorkomt, ruimschoots vergoed door den voorspoedigen groei. *)

Een 68-jarig *Weymouthbosch* in Freiburg zou bij de gangbare houtprijs per ha 25.000 gld. opbrengen, terwijl een 56-jarig *sparrenbosch* werd geschat op 5625 gld.

De *Weymouth* wortelt diep en daarom is de grond doorlatender en de humus beter. Door zijne diepgaande wortels lijdt hij niet van humuszuren in de bovenste grondlagen. De doorlatendheid van den grond is zoowel in het *Weymouth* als in het *sparrenbosch* onderzocht en de meerdere doorlatendheid in het eerste geval door cijfers bewezen.

Op veenachtige gronden groeit de *Weymouth* uitstekend.

Het sg van het hout is 0.35, lichter dan eenige andere naaldhoutsoort in Europa. Met dat van de lork is het vormgetal van den *Weymouth* het laagst. (Dit lijkt mij geen voordeel. de K.)

In verschillende streken is de houthandel zeer spoedig op de goede eigenschappen van het hout opmerkzaam geworden.

Meubelmakers hebben het graag. Vaak is het duurder betaald dan ander naaldhout. Voor brandhout deugt het niet. Door zijn snellen groei heeft het spoedig timmerhout afmetingen (18 cm) bereikt.

Vijanden van den *Weymouth* zijn naast de roest, vooral het ree, als het talrijk is.

Wat de roest betreft, zegt schr. nog, zoo kan men deze jeugdziekte bestrijden door elk aangetast exemplaar te verwijderen; ook is het goed geen zuiver *Weymouthbosch* te planten maar te mengen met ander hout. Schr. beveelt aan den boom veel te planten, maar niet te overdrijven. de K.

Journal forestier suisse.

April 1929.

Notes forestières sur les Abruzzes par E. Furrer.

De Abruzzes vormen een landschap in Italië tusschen de Apenijnen en de Adriatische zee, ten zuiden van Ancona, dus ongeveer halverwege

*) Uit alles blijkt dat de ziekte in Zwitserland minder erg is dan bij ons. de K.

„de laars" aan de oostkust. De bosschen bevonden zich vroeger op de helling van het gebergte, in het laagland was landbouw en olijfteelt.

Deze bergbosschen zijn jaren lang vernield. De houtskoolwinning was oppermachtig en de schapenhouderij deed de rest. Het bosch, meest uit hakhout en uit gemengd hakhout en opgaand hout bestaand, verdween zienderoogen. Natuurlijke verjonging was uitgesloten. Het dorp Castel del Monte heeft 3500 inwoners en een kudde van 40.000 schapen!

Eene oude wetgeving schreef den houtverkolers voor dat ze bij het kappen op alle 6—10 m een stam moesten laten staan, maar hieraan werd niet de hand gehouden.

Mussolini heeft verbetering gebracht, de kolenbranderij gereguleerd en eene „boschmilitie" aangesteld, die, deskundig geleid, orde op de zaken stelt. Tevens is herbebossing begonnen. Deze vindt overwegend plaats met Oostenrijkschen pijnboom. De hellingen zijn droog, er valt weinig regen en er is veel wind. De Oostenrijksche pijnboom wordt gemengd met bergiep, sycomore, esch, mannaesch, acacia, haagbeuk, *Ostrya*, kastanje, *Ailanthus* en verschillende soorten van eik. Voor schrale, steile hellingen gebruikt men ook brem.

Hoofdzaak blijft het uitdrogen van den grond tegen te gaan en de schapen uit den jongen aanplant te houden. Behalve de staat beginnen ook particulieren en vereenigingen de herbebossing van de Abruzzen aan te pakken.